

DOBITE NA SVADBU!

28. nedjelja kroz godinu, A

Koja su slavlja najstarija? Rođendani, imendani, rođenje djeteta, ustoličenje kralja? Složit ćemo se: od kada je svijeta i vijeka redovito se slavila svadba. To je slavlje u pravom smislu i to u svim kulturama kroza sve vjekove.

O tom radosnom slavlju govori današnje i evanđelje i prvo čitanje. Izgleda upravo nevjerojatno. Bog uporno govori svom narodu kako ga ljubi, kako mu je stalo do njega, kako ga “nosi na orlovskim krilima”, kako mu iskazuje čast da ga poziva na gozbu, kako ga čini svojim sustolnikom. Bog, dakle, uporno zove čovjeka u svoje društvo (“njegova su milina djeca čovječja”). I što čine ljudi? Ne vide, ne razumiju, ne prihvaćaju. Rekao bih da čine glupost na dva različita načina.

Prvo, kao grešnici, ljudi čine toliko toga da bi raskinuli savez prijateljstva s Bogom, baš kako s gorčinom veli narodna poslovice: “Hoćeš li dobro? – Neću. – Hoćeš li zlo? – Hoću u obje ruke!” Čovjek prezire Božju ispruženu ruku i ono što mu Bog nudi u uvjereni da bolje zna gdje je sreća. To je ona pradavna đavolska varka, još s prvih stranica Biblije (“Bit ćete kao bogovi!”).

Na drugoj strani stoje oni “vjernici” kojima život s Bogom nije ni radost ni sreća, nego smrtno ozbiljni teret. Božje su riječi sveli u sustave i zakone, u organizacije i norme i ni malo se ne raduju. Najpoznatiji su nam primjer u tome farizeji kako ih evanđelje prikazuje: proračunati vršitelji zakona i propisa bez života, bez duha i bez radosti.

A pogledajmo Isusa! On se igra s djecom, odlazi na gozbe i na svadbe, a iznad svega govori o evanđelju, to jest radosnoj vijesti spasenja. Uporno govori o gozbi, o drugovanju, o pjesmi. Hvala Bogu da je bilo toliko svetih ljudi koji su to dobro razumjeli! Koliko puta u Psalmima odzvanja poziv na radost! Koliko često u svojim poslanicama Pavao poziva na radost! A što reći o radosnom nebeskom bogoslužju kojeg Ivan opisuje u svom Otkrivenju? Pa onda, u povijesti Crkve, koliko li je bilo svetaca poput svetoga Franje koji su znali i pjevati i radovati se.

Konačno, mi smo danas pozvani na gozbu. Otac nebeski nas poziva na euharistijsku gozbu svoga Sina. Na misi nam on progovara u svojoj riječi, čini nas dionicima Kristova vazmenog otajstva, čini nas nebesnicima. Zato euharistija i jest euharistija, to jest radosno zahvaljivanje za velebne i nadspoznatljive Božje darove u Isusu Kristu.

Radujmo se danas na euharistijskom slavlju. Zahvaljujmo Bogu. Jer smo “rod izabrani, kraljevstvo svećenstvo, sveti puk”, jer smo dionici nebeske gozbe i nebeske radosti. I upravo će po tome, po našim dobrim djelima, po našim prostodušnim i radosnim srcima svijet upoznati da smo Kristovi učenici, da se osjećamo spašenima i da jesmo spašeni po Isusu Kristu i da to svoje izabranje i spasenje potvrđujemo i usavršujemo na svakom euharistijskom slavlju. Zato je površno i zapravo krivo govoriti i vjerovati da nas radost čeka tek na drugome svijetu. Već sada se radujemo što smo Božji, već sada kličemo na euharistijskoj gozbi. Jedino tako možemo istinski posvjedočiti za Krista. Zasigurno ne smrknutim i “izobličanim” licima, uzdignutim prstom, strogim propisima. Jer onaj koji ljubi, koji se raduje, bez poteškoća će izvršiti sve ono na što ga ljubav nagoni. Zvonko Pažin